

Clemens J. Setz

A Jézuska

Az udvar kavicsán csikorgó autógumik odakintről behallatszó zaja eső frissítette téli levegőt idézett: Dr. Korleuthner érezte az illatot, noha sehol nem volt egyetlen ablak sem nyitva. Valaki megállt a garázs előtt. Szenteste volt; Dr. Korleuthner nem várt látogatót.

Átsietett a konyhába, és kinézett az ablakon. Gollbergerék elképesztően célszerűtlen terepjárója állt a garázkapu előtt. A volán mögött jól ki lehetett venni Thomast, a jellegtelen PEZ-adagoló-arcát, a szerzetesforma hajzatát, s most, amikor leállt a motor és kialudt a fény, a sofőr, aki a hirtelen támadt derengésben lélegzet-párafelhőket eregető idegenné változott vissza, becsapta a kocsiajtót, rányomott a központi zár távvezérlőjének gombjára, majd alaposan leütögette a ruháját. Mit akarhat itt? A jövevény egy pillanatra megtorpant a nyúlólnál, amelyben egyetlen állat sem volt kivehető, majd az ajtóhoz jött.

Dr. Korleuthner saját megnyugtatóra földézte magában, hogy a férfi lánya két éve igen komolyan megbetegedett: rendkívül korán jelentkező 2. típusú cukorbetegség, néhány – amint azt hallani lehetett – igencsak életveszélyes epizóddal. A kislány még csak négyéves. Esetleg vészhelyzet... – de nem; akkor a kórházba mentek volna. Netalán tanácsot jött kérni. Dr. Korleuthner érezte, ahogy düh és türelmetlenség gyűrűzik föl benne.

– Váratlan látogató! – mondta erőltetett derűvel, megrázva Thomas jéghideg kezét. – Haha! Na, kerülj beljebb! Gyere. Ah, kár; egészen elállt az eső.

– Köszönöm. – Thomas belépéskor úgy tett, mint aki lehúzza a kesztyűjét, pedig nem is volt rajta, azután egy pillanatilag furcsán fölfelé hunyorogva állt az előszobában.

– Friss a levegő most odakint – mondta Dr. Korleuthner. – Remek, remek.

– Sajnos csak nem akar hó esni.

– Hmm; hát igen.

– Pedig annyira vártuk az utóbbi napokban. Hogy legalább a fehérség legyen meg Mareennek karácsonykor.

– Igen, de hát nincs mit tenni – mondta Dr. Korleuthner. – Ne, ne, hagyd csak a cipődet!

– Biztos? Na jó... – egyenesedett föl Thomas. Már kioldotta a cipőfűzőjét, amely most szánivalóan tekergett jobbra-balra a bakancsa mellett. Dr. Korleuthner ennek ellenére továbbintette őt a nappaliba, ő pedig kioldott lábfeleiben engedelmesen odaslattyogott a neki kiosztott helyre.

Dr. Korleuthnert megnyugtatta látogatójának sikeres megalázása; teával kínálta Thomast, aki azonban köszönettel elhárította, mondván, hogy nem akar sokáig zavarni.

– Remek, remek – mondta Dr. Korleuthner.

Thomas Gollbergeren látszott, hogy – mi mást is tehet valaki egy orvos házában? – minden cikornya nélkül rögtön elő akarná adni látogatásának okát, de úgy tűnt, most valami megakasztotta az előre eltervezett gondolatmenetben. Körülnézett, fél kézzel rátámaszkodott a fotel háttámlájára, előrehajolt, és csodálkozva körülmélt a szobában.

– Egyáltalán nincs fátok?

A félszeg hang tetszett Dr. Korleuthnernek, de maga a kérdés tolakodó és bosszantó volt.

– Már évek óta nincs.

– És nem szomorúak a lányok?

– Az ő ötletük volt – mondta Dr. Korleuthner. – Tudják, mi az a karácsonyfa, megtanulták, hogy szép lassan elpusztul a nappaliban, miközben az ember fölcicomázza.

– Hah – hangzott Thomas önkéntelen kommentje.

Dr. Korleuthner hallgatott. Most már tényleg ideje volt, hogy a páciens előadja jövetelének okát. A falon függő állatvédő naptár aktuális lapján egy fregattmadár fújta föl eperpiros torokzacskóját.

– Igen, szóval, amiért most, szóval, csak azt akartam megkérdezni, hogy nem tudnátok-e, hogy esetleg fölállítanátok-e nekünk valamit ma este.

– Fölállítanánk?

– Kint, a domboldalon.

Thomas Gollberger a háta mögé mutatott.

– Valamit fölállítani?

– Bocsánat, bocsánat, tudom, meglehetősen last minute kérés.

– Mit állítsunk föl, egy fát?

– Ó nem, hehehe, nem. Csak valamit Mareennek, amikor megkapja az ajándékát.

Dr. Korleuthner dühe, nem kis csodálkozására, elpárolgott. A kérés szemtelen volt, szó se róla, ő viszont kíváncsi lett.

– Itt van a kocsiban. Van hozzá akku meg minden, és holnap jövök és elviszem. Igazában semmi más dolgok nincs vele.

A két férfi a SUV előtt állt. Dr. Korleuthner úgy találta, a nedves-hideg levegő megfájdítja kissé a torkát. Thomas Gollberger kinyitotta a csomagtartót. Benne volt az illető tárgy. Egy sugarvetítő, egy világítótést, vagy mi a csuda; egy fényszóró?

– Mi ez?

– Egyszerűen csak be kéne kapcsolnotok egy bizonyos időpontban, ennyi az egész. Távkapcsolóval működik.

– Aha. És mire való?

Dr. Korleuthner szigorú hangerőn tette föl a kérdést. Mondhatni, nyersen. De úgy tűnt, elvétette a megfelelő pillanatot, Thomas ugyanis meglepően öntudatos

derűvel azt kezdte magyarázni, hogy Mareen, a sajnos nagyon is ismert okokból, nem mehet ki a házból, hogy megkeresse a Jézuskát. Normál esetben, azaz korábban, röviddel az ajándékok kiosztása előtt, napnyugtakor mindig sétálni mentek, és fényeket kerestek. És valamilyen fény mindig fel is tűnt valahol; egy közlekedési lámpa visszfénye, valami villogás; minden évben valami más. Az idén viszont a fényjelnek kell eljőnie Mareenhez; valami olyan pontból kell érkeznie, amelyet a kislány lát a szobájából vagy a háznak ugyanazon a frontján található erkélyről.

Dr. Korleuthner nyugodtan hallgatta a magyarázatot. Neki magának két lánya volt, akiket azóta, hogy a feleségével az a kimondhatatlan dolog történt hét éve, egyedül, mármint hogy két, egymást váltó nőrsz segítségével nevelt. Renate most nyolcéves, Juliane tizenhat. Nem, az efféle játékok a legkevésbé sem voltak számára ismeretlenek. A varázslás, a szenteste és hasonlók. Maga is csinált korábban ilyesmiket. Nem volt lehetetlen a dolog.

– Menjünk vissza a házba –, javasolta.

Thomas Gollberger olyan képet vágott, mintha kipukkadt volna egy luftballon.

– Ne vegyem ki? – kérdezte a lámpára téve a kezét.

– Talán majd később.

– Várj csak, máris kiveszem.

Dr. Korleuthner fejcsóválva követte a méltatlan színjátékot. Thomas húzott és ráncigált, újra megvetette a lábát, hogy nagyobb erőt tudjon kifejteni, elügyetlenkedte a dolgot, így kezdhetett előlről. A halogénlámpa, vagy bármi is volt az a dolog, természetesen túl nehéz volt, úgyhogy Thomas kis híján leejtette a kavicsos felületre. Aztán meg még az eső is eleredt; mindketten meg fognak ázni.

Dr. Korleuthner bement a házba esernyőért; ahogy visszafelé tartott vele, megnyomta a gombját, s ahogyan nemritkán történik, amikor a küllős gombaforma textília, az ernyő hirtelen odavarázsolódik a térbe, a doktorban ebben a pillanatban tudatosult valami: hogy tudniillik még egyáltalán nem is mondott igent az egész vállalkozásra.

Késő vajon? Dr. Korleuthnernek még jutottak eszébe érvek. Ez az én birtokom. Mióta kötelességünk nekünk közreműködni a ti ajándékkiosztásokban? És ha akkor épp a templomban leszünk? Húzz innen ezzel a hülye szerkezeteddel együtt. De nem; mindez már lehetetlen volt.

Thomas cipelte a dög nehéz holmit, imbolgott, papagájszerűen sandított el mellette a földre, a lába elé, végül aztán talált egy helyet neki a lankán, ahová letette.

– Szóval, most itt lesz a helye? – kérdezte gyenge hangon Dr. Korleuthner.

– Innen Mareen látja – állapította meg Thomas. Elnézett a saját házának irányába.

– Remek, remek – motyogta Dr. Korleuthner.

Folyton ezt hallani: légy kedves felebarátaiddal. Oké. Csakhogy ebből aztán ez sül ki: egy formátlan, ronda UFO terpeszkedik a telkeden.

Dr. Korleuthner megkapta az okítást a távkapcsoló kezeléséből. Közben Thomas többször megköszönte a kedvességét, és testvériesen megsimogatta a vállát. Micsoda szemtelenség ez is! De mit tehet ilyenkor az ember?

Állítólag egyetlen gombnyomás az egész. A „megfelelő pillanatban” egy sms; akkor itt megnyomni. Á, világos.

Thomas biztosította Dr. Korleuthnert örök hálájáról. És újra megköszönte. Ne, könyörgöm, legalább a vállamat ne még egyszer – huh! hála istennek!

- Minden világos – jelentette ki Dr. Korleuthner. – Itt megnyomni, értem.
- Holnap jövök, és elviszem.
- Jó, jó, rendben.
- A számod megvan – állapította meg Thomas.
- Oké.

A vendég ekkor még képeket mutatott a lányáról. Dr. Korleuthner szakszerű komolysággal nézte végig őket. Thomas Gollberger mobilja kellemetlenül forró volt.

- Végül sajnos még a hisztamin is hozzájött az egészhez – magyarázta Thomas.
- Hmm...! Tényleg?

– A kenyeret már régen el kellett felejtenünk. A sajt, a szalámi, a sonka ellen hevesen tiltakozik a szervezete. És ha különösen komisz rohama van, akkor Diaminoxidase-t kell bevennie.

Hibátlanul mondta ki a nevet; remek. Thomas sietősen hozzátette:

- Már arra gyanakszunk, hogy a táplálkozástól lehet.

Még jó; mi mástól?

– Hát igen – mondta Dr. Korleuthner, és az órájára pillantott –, nem sokat tudunk ezekről a dolgokról.

Thomas bólintott. Majd elbúcsúzott. Egyszeriben sürgős volt elindulnia.

Miközben a terepjáró megfordult a bejáróban és legördült a dombról, Dr. Korleuthner mobiljára próbaüzenet érkezett: a PRÓBA szóból és egy szmájliból állt. Azonnal törölte.

Így fest tehát a dolog: egy hamarosan bekövetkezendő pillanat egy gyermek életében. Taszítóan ronda, fekete, esőnyirkos. Most meg akkor még hisztamin is. Mi mindenre nem képes az univerzum!

De vajon tönkrement-e ez a cucc az esővíztől?

Dr. Korleuthner azt találgatta, mit szólnak majd a lányai a képződményhez. Renate a maga nyolc évével roppant empatikus lény volt; érdeklődésre és megindultságra lehetett tőle számítani. A nővére ezzel szemben a pubertáskor kezdetétől szinte kizárólag a mélységes megbántottságot ismerte. Közömbösekké lettek számára a nyulak, csakúgy, mint a bolygó sorsa, jóléte. Hála istennek, ma estére meghívása van egy barátinjéhez, és alighanem éjszakára is náluk marad. Megbízható, jó emberek.

Amikor Dr. Korleuthner visszament a házba, kiderült, hogy Renate az első emeleti szobája ablakából követte a különös jelenetet. Az apja elmagyarázta, miről is van szó. Renate csodálkozott. Megkérdezte, mennyi idős a szomszédban a gyerek. Aztán bepötyögött valamit az iPhonejába.

– Nyomulós figura, mi? – mondta Dr. Korleuthner. – Azt hiszi, mindenki úgy ünnepli ezt a fölöslegesen felfújtt napot, ahogyan ő. – Nem kapott választ.

Kis idő múltán megjelent Juliane. Borzalmas volt a make-upja; Dr. Korleuthnernek belesajdult a szíve. Juliane technikai szempontból nő volt már,

ám télen még mindig ez a gyerekkorából ismerős intenzív anorákszag áradt belőle: a nyakába hullott, megolvadt, majd a vastag bélésben fölmelegedett hó szaga. Vagy a frizurája volt új, vagy nem mosott haját.

– Akkor indulsz, hm? – kérdezte Dr. Korleuthner.

– Ja, asszem.

Juliane odébb tolta a hűgát, aki elállta az útját a lépcsőnél, és ment cipőt húzni.

– Van egy gigalámpánk a kertben! – kiáltotta utána Renate. – A szomszéd bébi kedvéért.

– He? – nézett rá Juliane.

– Segítünk egy babának! – Renate kimasírozott az előszobába. Ama néhány pillanat alatt, amit Dr. Korleuthner kivárt, mielőtt utánuk ment, a nővérek társalgása máris amolyan vitává élesedett. Dr. Korleuthner, mondhatni, szakértő pillantással nyugtázta ezt a rendkívüli gyorsaságot.

Juliane arcán kelletlen kifejezés jelent meg.

– Tanulj már meg normálisan beszélni, egy szavadat se érti az ember! – gorombította le a hűgát, miközben bekötötte a bakancsát. – Papa, fordíts, légy szíves!

Dr. Korleuthner mondani akart valamit, de Renate kivörösödött arccal megismételte a magyarázatát a lámpáról és a bébiról.

– Nem éppen bébi – igazította ki Dr. Korleuthner.

– Te mondtad! – tiltakozott Renate.

Juliane iszonyodó pillantása. Az előszobapadlón ül. Az apja és a húga: két elmebeteg. Dr. Korleuthner konstatálja, hogy a lánya egy kissé túl szűk farmert vett föl. Jelentősen változott a csípőkerülete az utóbbi hónapokban.

– Akkor megyek – sóhajtotta Juliane. De nem sikerült tökéletesen neki az elkínzottan azt égre emelt pillantás. Mivel fölállni is épp ezzel egy időben állt fel, egy kicsit elvesztette az egyensúlyát. Micsoda csizmák, uramatyám! Juliane kibányászta a kabátját a fogast borító ruhahegyből.

– Nem akarod megnézni gyorsan? – kérdezte az apja.

– De mit is? Egyikőtök sem bír normálisan beszélni?

– Gyere, megmutatom.

– De hát az sem tudom, miről van szó!

Juliane folytatta a tiltakozást, míg aztán hárman nem álltak az objektum előtt. Dr. Korleuthner elmagyarázta neki a dolog hátterét. Juliane csóválta a fejét. Ez volt az ideális pillanat, megmutatni neki a távkapcsolót.

– De miért mész bele, hogy... – kezdte Juliane, de aztán csak egy „Pffff!” hang kíséretében elfordult.

A húga odaszaladt a nyulakhoz. Bedugta az ujjait a dróthálón. Az állatok olyan szaggatottan mozogtak a kifutóban, mint a túl lassan betöltődő videók. Gyorsan enyészett a nappali világoasság.

– Akkumulátorral működik vagy hogy? – kérdezte Juliane. Lassan láthatóvá vált rajta az érdeklődés, de még őszintén-utálkozóan csengett a hangja. Megbökölte a lámpát a csizmája orrával.

Olykor pont az ilyen ártatlan pillanatokban bújik belénk a kisördög. Dr. Korleuthner odanyújtotta a lányának a távkapcsolót. Juliane habozás nélkül átvette tőle, és megnyomta a gombot. Könnyű fölizzás, rövid zümmögés, majd

kigyulladt a fényszóró. A nyulak megrettenve dermedtek mozdulatlanul a kórháziműtő világosságú fényárban: letámadott, röntgenbüntetésnek kitett népesség. Látni lehetett a fekete szemüket és profilban az orrukat. A hirtelen megvilágítás nyilván valami ősrégit hívott elő belőlük: sem a szomszédjuk bundájába nem tapadtak menedékkeresőn, se nem kúsztak be hátrálva a fűtött házikóba; egyáltalán meg se moccantak, akárha a világvége jött volna el.

– Most talán kapcsoljuk ki – indítványozta Dr. Korleuthner.

De meg kellett bökődnie Juliane vállát, hogy az megtegye, amit mondott. Most, hogy – mondhatni, mindkét oldalon föloldódott a dermedtség – Juliane megnyomta a gombot, a nyulak visszaugrándoztak az óljukba, s az udvarba visszatért a sűrűsödő sötétség – immár magasabb összefüggésekre is lehetett utalni: az égbolton, nagyjából Gollbergerék házának irányában, hibátlan teljességben ragyogott az Orion csillagkép. Dr. Korleuthner megmutatta a lányának a jelenséget. Juliane így nyugtázta: – Szóval az. Oké.

– Váóó, tök világos volt! – kiáltotta Renate. – Én is! én is!

Csaknem teljesen lement a nap. Dr. Korleuthner ránézett a mobiljára.

– Rendes tőlünk – mondta. – Mármint hogy egyáltalán megteesszük.

– Fázom – mondta Renate.

Juliane még egyszer megrúgta a lámpát; most kicsivel erősebben. Nevetett. A távkapcsolót még nem adta vissza.

– Eszement dolog – mondta.

– De hát te is ismered a Mareent – mondta a nővérének Renate.

– Hogy mi? Nem.

– Dehogynem!

Dr. Korleuthner maga se tudta, melyiküknek van igaza. Tulajdonképpen csak egyszer látták a kislányt; annak idején, a keresztelőn...

– Juliane, hagyd! Gyerünk, ide veled.

Kinyújtotta a kezét a távkapcsolóért. Juliane az apjára nézett.

– Mert?! Talán csak szabad be- és kikapcsolnom ezt az izét; mi olyan tilos ezen?

– Oké, oké. Csak, tudod, megígértem...

Semmit nem ígértem, helyesbített magában. Hadd csinálja, kit zavar?

– Olyan hideg van – mondta Renate.

– Bármikor bemehetsz – kontrázott Juliane.

– Nem kell indulnod lassan? – kérdezte Dr. Korleuthner.

– Dede.

Juliane közelebről szemügyre vette a távkapcsolót. Volt még egypár további gomb is az oldalán.

– Renate, te is bemehetsz már – mondta Dr. Korleuthner.

– De muszáj?! – nyekergett a kislány.

– Vagy hozz ki magadnak egy kabátot, ha fázol.

– Nem fázom!

– Pfff! (Juliane)

Dr. Korleuthner jónak látta lezsilipelni valamelyest a kellemetlen feszültséget, ezért újra a kislányra terelte a figyelmet, akinek az egész szomszédiszívesség-akció szólt.

– De gondoljátok meg – mondta –, erre később is fog emlékezni; a Jézuskára.
– Pfff, haha, ojjé!
Renate is nevetett, de kisebb meggyőződéssel.
– Szép tőlünk, hogy megtesszük – mondta Dr. Korleuthner.
– Az előbb itt volt az udvarban a Mareen papája – tájékoztatta a nővérét
Renate –, láttam, amikor felállította ezt a cuccot.
– Tök izgi – mondta Juliane.
– De nyugodtan mehetsz – mondta Dr. Korleuthner. – Elintézzük ezt itt ketten is.
Teljesen hamisan csengett a mondat; ki a fene mond ilyet?
– De biztosan ismered a Mareent – ismételte Renate.
Juliane megszívta és összeráncolta az orrát. Sírt? Nem, csak a hideg.
– Mások itt cidriznek, csak mert ők ott lent... – mondta. – Ő az, aki olyan
halálos beteg?
– Ki beteg? – kérdezte elszörnyedve Renate.
– Senki – visszakozott gyorsan a nővére. – Tévedtem. Minden oké.
Dr. Korleuthner döbbenten követte a párbeszédet. Nem tudta, hogyan reagáljon. Egy autó húzott el azt utcán; hangos rap dőlt belőle.

És ha egyáltalán nem jön sms? Mostanra besötétedett. Dr. Korleuthnernek eszébe jutott a négy lövész esete egy pár héttel korábban sugárzott dokumentumfilmből. Az Ohio állambeli Daytonban négy fiatalos kitervelt egy iskolai vérengzést. Négy ponton helyezkedtek tüzelőállásba irányzófégyvereikkal az iskolaudvar körül. Egy megbeszéljt jelre kellett volna elkezdnie a tüzelésnek. Csakhogy egyikük sem küldte el az sms-t. Elfelejtették előzőleg megbeszéljni, melyikük adja meg a jelet. Így aztán nem történt semmi, és másnap reggel egyszerűen találkoztak az iskolában. Izgalmas interjúkat vágta be tanárokkal és diákokkal.

De miért jut eszembe ilyesmi? Biztos a távolságról a szemközti dombig. De hát mi fényel lövünk.

– Akkor hát – mondta.

De Juliane nem adta vissza a távkapcsolót.

Lehet, hogy megint kihagyták a buliból, mint tavaly? Dr. Korleuthner jól emlékezett még az akkori drámára; ahogyan utánaszaladt a bömbölő Julianénak, győzködve, hogy biztosan semmi személyreszóló nincs a dologban. De aztán eszébe jutott. De mennyire, hogy valami személyreszóló volt, miért kéne az ellenkezőjét állítani; ebben a korban nincs is semmi más, csak személyreszóló, pont ez a fantasztikus ajándék az egészben; erre a lánya csak később fog rájönni. Hagyd, hadd sírjon, sírni fontos és jótétemény. Még ér saját magának ennyit.

– Mi lesz, ha egyáltalán nem írnak? – kérdezte Juliane. Kezdte fölvilanyozni a lehetőség. A távkapcsoló gombján nyugtatta a hüvelykujját.

– Ezt már megbeszéljtük – mondta halkan Renate.

Dr. Korleuthner ismét meg volt döbbenve. Mit lehetett volna mondani erre? Senki nem beszélt meg semmit. A lányok felváltva produkáltak kis alternatív valóságokat, ez lenyűgöző volt. De aztán rájött, hogy Renate azt akarta, maga

dönthesse el, mi történjék akkor. S azáltal, hogy a nővérénél volt a távkapcsoló, nyilván kirekesztve érezte magát.

- Na, szerinted mit kéne akkor csinálnunk?
- Akkor is bekapcsolni! – rikoltotta a kislány.
- Nem – mondta Juliane. – Az nyomiság.
- De nem!
- Dede. Akkor csak úgy az éjszakába világítasz bele; brávo!
- Te menj a bulidba.
- Oda megyek.

Juliane hirtelen odatartotta a távkapcsolót a húga elé. Renate csak nézett. Még bele volt merülve a vitába; ez a váratlan békülő gesztus meglepett. Nem nyúlt a távkapcsolóért.

– Ha nem, nem – mondta Juliane.

Hüvelykujjával a távkapcsoló elemtartójának fedelét nyitogatta, ki, be, ki, be.

– Pontosan mikor kezdődik a buli? – érdeklődött Dr. Korleuthner.

– Nincs pontos időpont. – A kettőben lármáztak a nyulak; úgy hangzott, mint tombola-nyerőszámgolyók.

– De muszáj, hogy írjanak! – mondta Renate, és visszazívta az orrába a taknyot.

– Most pedig kihozunk neked egy kabátot – mondta Dr. Korleuthner.

Ebben a pillanatban sms jött.

RÉSZÜNKRŐL MEHET, írta Thomas Gollberger.

– Á, megjött! – kiáltotta Juliane, és közelebb nyomult, hogy lássa az üzenetet. Saját lélegzete párafelhőt megelőzve Renate is azonnal odaviharzott az apjához, és Dr. Korleuthnernek mellmagasságban kellett tartania a mobilját, hogy mindketten egyszerre olvashassák. De Renate még mindig nem látta elég jól, furakodott és odébb tolta a nővérét.

– Vigyázz, hadd lássam én is!

– Tessék!

– Részünkről mehet – olvasta Renate, és ahogyan a minimálmondatot hangsúlyozta, abból világos volt, hogy nem teljesen fogta föl az értelmét.

– Akkor ideje bekapcsolnunk – mondta Dr. Korleuthner.

Juliane a kezében tartotta az elemtartó rekesz fedelét.

– Rákd össze! – kiáltotta Renate.

– Okéoké.

Dr. Korleuthner azt várta, hogy Juliane meg fogja nyomi a gombot, de a lány nem tette. Helyette Gollbergerék házáat nézte. Aztán elrendezte a frufruját.

– Akkor szerintem be kéne kapcsolnunk – kezdte újra Dr. Korleuthner.

– Mindjárt. Reh?¹ Nézd csak. – Juliane legalább egy éve nem ejtette ki Renaténak ezt a becenevét, így beletelt némi időbe, míg a húga fölfogta, hogy Juliane hozzá beszél. Juliane ismét odanyújtotta neki a távkapcsolót.

1 A Renate becenevéként használt *Reh* németül őzet jelent. Magyarul sajnos (vagy – hiszen valami ide nagyon nem illőt is jelenthetne – hála istennek) nincs jelentése, ennek ellenére a megtartása mellett döntöttem, mert a magyarul ismerős becéző formának, a *Reninek* annyira más a hangulata. [A ford.]

- Nyomd meg – mondta bizalmatlanul Renate.
 - M-m! – rázta meg a fejét Juliane. – Én már megnyomtam. Most te jössz.
 - Csináld te! – húzódott vissza a kislány.
- Nyúlt-múlt az idő. Külön érzékelní lehetett az egyes másodperceket.

- Ha nem csinálod, minden sötét marad – mondta Juliane.
- Juliane – szólt rá Dr. Korleuthner.
- Csináld te – mondta Renate.
- Nemár, Reh, gondolj a bébire odaát!
- De hát nem is bébi! – tiltakozott Renate.
- De örülni örül!
- Papa! – kiáltotta Renate. Ez így már sok volt neki.
- Jól van, fogd csak azt a távkapcsolót – igyekezett segíteni rajta Dr. Korleuthner. – Akkor meglátod...

– Abszolút semmit nem látok – nyekergett Renate.

Juliane leguggolt hozzá, és újból odatartotta elé a távkapcsolót.

– Ha nem csinálod, akkor minden sötét marad – mondta türelmes, csitító hangon. – Akkor semmi nem történik. Képzeld csak el...

Ez sok volt a kislánynak, segélykérően nézett föl a papájára. Dr. Korleuthner határozatlan mozdulatot tett a két kezével. Ő sem tudott Renaténak segíteni.

Úgy két-három perc biztosan eltelt már az sms óta. Minél hosszabbra nyúlt a tehetetlen tipródás, annál jobban érezte a hátát. Mintha egy levegő alkotta, láthatatlan völgyzáró gátfal nyomódna hátulról hozzá. Továbbá hírt adott magáról a hólyagja is.

– Rajta, Renate. – Pattintott az ujjával. – Tessék, vedd el!

A kislány végre közelebb lépett. Juliane odaadta neki a távkapcsolót.

Renate a kezében tartotta, de az arca még mindig arról árulkodott, hogy nem tud megbirkózni a helyzettel.

– Nem tudom – mondta. – Csináld inkább te!

Furcsán szétterpesztette az ujjait, mintha a távirányító valami ragályt terjesztene.

Dr. Korleuthner hátában enyhült a nyomás, és visszatért a józan tárgyilagosságában már-már bűnös kíváncsiság. Vajon szabotálni fogják a lányai az egészet? Be kell majd avatkoznia vajon? Már biztosan eltelt négy perc is. Mi lehet a helyzet odaát Gollbergeréknél? Egész Purkersdorf mély sötétségben terült el előttük.

– Most! – mondta Juliane.

A húga mellett guggolt. Renatét a sírás kerülgette. Nem akaródzott megnyomnia a gombot. Igaz, nem is ejtette le a távkapcsolót. Hat perc. Dr. Korleuthner azt kérdezte magában, mi lehet vajon Gollbergerék B terve.

Am ekkor Renate megnyomta a gombot. Fényár.

A kislány hangos „Fú!”-val a fűbe ejtette a távkapcsolót.

Egy magányos nyúl, amely épp ebben a szerencsétlen pillanatban jött elő a házikóból, ott állt tettenérten, a zsigereiig átvilágítva a kifutóban. Aszimmetrikus fülekkel, fordulás közben mozdulatlaná merevedett testtel. És az autóbefjáró

mellett egyetlen fa meredt bele plasztikusan, messze eltűzött élességgel a térbe, miközben hátrébb álló testvérei csaknem láthatatlanok voltak. Talán helytálló némely antik filozófus nézete, mely szerint mindaz, amit megvilágítunk és szemügyre veszünk, a tulajdonképpeni paradicsomi őszállapotból űzetik ki a fájdalmas és rikító földi viszonyok felszínére.

– És most – mondta Juliane – billegtetjük egy kicsit.

Nem, nem ez volt az első eset, hogy Dr. Korleuthner ezt a felnőtt tevékenységet kísérő hangot hallotta a nagyobbik lányától. De most valami olyasmire emlékezett, ami távol volt már időben, és amire igazában nem is lett volna szabad már gondolnia. Dr. Korleuthner gombócot érzett a torkában. Juliane hangja nyugodt és tapintatosan irányító volt. Renate úgy követte, mint valami vezetősugarat, és megkönnyebbülve tette, amit a nővére mondott neki.

A lányok ide-oda mozgatták a fényszórót, fejcsóválásszerűen. Más fákra vetült a fény, s ahogyan pionírjuk, úgy ezek is sorra a láthatóságba kényszerítették a boldog árnyékállapotból. Dr. Korleuthner a mobiljára pillantott. Semmi új üzenet. Arra gondolt, hogy ez a mélységesen felnőtt vonás Juliane lényében hamarosan kétségkívül érzékelhető lesz mások számára is, egyre intenzívebben és ellenállhatatlanabban; ez ellen sajnos nincs mit tenni. Igen, a kisugárzás erősödni fog, férfiakat fog magához vonzani, jövő és biztonság ígérétével terhesen – iszonytató perspektíva.

– Ezt nagyszerűen csináltuk – mondta halkan.

Juliane fölemelte a távkapcsolót, és kikapcsolta a fényszórót. Röviden biccentett ebben az új, szakértő modorában, és kihúzta magát, csípőre tett kézzel; tényleg, valódi hasonmás. Renate ülve maradt a fényszóró mellett. Végigsimított a nedves üvegen, de gyorsan visszakarta a kezét, mert forró volt.

– Ezzel megvolnánk – mondta Juliane. – Akkor én megyek.

– Rendben – mondta Dr. Korleuthner. – Persze. Megvan mindened?

Juliane megpaskolta a hátizsákját.

– Na, akkor szuper. És írj rögtön, ha megérkeztél.

– Oksa – mondta Juliane. – Szia, Reh!

Azzal kísértált a kapun, és lefelé ballagott a dombról. Elnyelte a sötétség, majd újra felbukkant; már sokkal kisebbnek látszott, ahogy a buszmegálló felé tartott. Nem, szenteste senkit nem rabolnak el. Egyébként pedig tizenhat éves. És jelentkezni fog az apjánál. Nem kell túlaggódni. Dr. Korleuthner hirtelen ennek ellenére heves késztetést érzett, hogy a lánya után rohanjon, és erőszakkal hazahozza. Hogy más irányt adjon ennek a késztetésnek, gyorsan bevitte magával a házba Renatét, fölültette a fűtőtesttől fölmelegedett széles ablakpárkányra a nappaliban, a mágikus távirányítót pedig a televízió melletti üres gyümölcsöstálba tette.

– Papa!

– Igen?

– Hogyhogy beteg az a bébi?

– Nem bébi az már. Te is voltál négyéves, nem? Akkor már rég nem voltál bébi.

A kislány, úgy tűnt, beéri ezzel a magyarázattal. Odakint a kifutóban árnyak mozogtak. A nyulak még nem heverték ki egészen a kettős fénytámadást.

Dr. Korleuthner sms-t kapott.

KÖZSÖNET

Dr. Korleuthnert meghatotta a félregépelés. Megmutatta Renaténak, és hangosan föl is olvasta a szót. A kislány nevetett, de ki volt pirulva az arca, a tekintete örömtelen és távolba révedő volt. Egy elgondolkodó gyermek homloka.

Dr. Korleuthner ott ült a telefonja mellett, a képernyőre szegezett tekintettel. Néhányan, barátok csakúgy, mint páciensek, csinos karácsonyi üdvözlőket küldtek. Egyikre se válaszolt. Fél nyolc felé végre jött egy üzenet Julianétól:

itt vagyok minden oké

Visszaírta, hogy vigyázzon magára és érezze jól magát.

te is, írta Juliane.

Tatár Sándor fordítása

Clemens J. Setz osztrák prózaíró 1982-ben született. Máris számos díjjal ismerték el munkásságát; egyebek közt elnyerte a Lipcsei Könyvvásár Díját (2011-ben; itt díjazott novelláskötete, a *Szerelem a Mahlstaadt-i Gyermek idején*, valamint *Indigó* című regénye magyarul is olvasható), továbbá két regényét is jelölte a zsűri a Német Könyvdíjra. Itt közölt novelláját a *Der Trost runder Dinge* [A kerek dolgok vigasza] című kötetében (Suhrkamp Berlin, 2019) jelentette meg.
